

Streda 22. týždňa

Lk 4,38-44

Na návšteve u sv. Petra

Naučiť sa vnímať Božiu vôľu a podriadiť sa jej

Každý z nás má určite človeka, pri ktorom si rád posedí a porozpráva sa s ním. Niekedy si k nemu zájdeme po radu či povzbudenie. Inokedy je to len tak, aby sme si oddýchli v spoločnosti, v ktorej sa dobre cítime.

Aj Pán Ježiš po dlhom kázaní v synagóge zavítal k svojmu priateľovi Petrovi, keď navštívil jeho dom. Ježiš ako pravý Boh a pravý človek tiež pociťoval únavu. Iste mu dobre padol chládok a pohostinnosť Petrovej rodiny. Zhodou okolností zastihol Petrovu svokru v chorobe. Ako nám je známe, uzdravil ju a ona „**hned' vstala a obsluhovala ich**“ (Lk 4, 39).

Keď sa vžijeme do rodinného ovzdušia Šimonovho domu, zistíme, že boli radi Ježišovej návšteve. Nieкто by mohol namietat', že Pán im zobral pracovité ruky muža, ktoré potreboval pri stavbe základov Cirkvi a nechal rodinu napospas osudu. Odtrhnúť muža od manželky a detí sa nám môže zdať neľudské a kruté. Tieto argumenty sú oprávnené, keď sa pozeráme na túto vec ľudskými očami.

Z reakcie Petrovej rodiny však môžeme vycítiť, že Ježiš bol pre nich vzácnou návštevou a nikto nič nenamietal. Ba naopak, oni prosili Pána, aby sa zmiloval a uzdravil nemocnú ženu. Ani v jednom z evanjelií sa nespomína, že by rodinní príslušníci naliehali na svojich manželov, synov, či zaťov, aby nešli s Ježišom a ostali s rodinami. Samotný postoj uzdravenej testinej je dôkazom, ako si vážila Ježišov záujem. Svojím spôsobom mu vyjadrila vďaku tým, že hned' vstala a s láskou mu posluhovala.¹

Prečo to bolo tak? Blízki príbuzní apoštolov sa pozerali na stávajúce sa udalosti očami viery. Zažiť na vlastnom tele a duši Ježišovu prítomnosť a závan večnosti je čosi ohromné a povznášajúce. Nezabudnime pri tom na to, že práve oni mali milosť načrieť do Božieho mystéria a cítiť Božiu prítomnosť blízko pri sebe. Pre nich Ježiš nebol iba kazateľ či potulný učiteľ. Oni už vtedy, cez jeho skutky a slová verili, že je Mesiáš, Boží Syn. A tu ustupujú do úzadia všetky medziľudské vzťahy a väzby vytvorené ľudským životom, pretože sú podriadené vyššej moci pre nebeské kráľovstvo. Vtedajšia doba si vyžadovala,

¹ Porov. MULEER P.: *Evangelium sv. Lukáše*, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1998, s. 55.

aby na službu apoštolov boli povolani aj takí, ktorí už mali založené vlastné rodiny, ale napriek tomu opustili všetko.

Dnes si Pán skrze Cirkev povoláva slobodných mužov bez rodinných a iných záväzkov, ktorí sú tak pripravení flexibilne hlásať Božie slovo kdekoľvek na svete.

Aj svätec Gregor Veľký, ktorý sa narodil okolo roku 540 nám môže poslúžiť ako príklad odovzdanosti sa do Božích rúk. Vstúpil do rehole benediktínov. Roku 590 bol zvolený za pápeža a patril k najgeniálnejším a najvplyvnejším pápežom prvých kresťanských storočí. Dejiny ho charakterizujú ako muža modlitby a pokory. Hovoril, že duše, ktoré sú neustále spojené s Bohom, vidia všetko z hľadiska Božieho – veľký je iba Boh. To ich vedie k rýdzej pokore, ktorá je najvhodnejšia práve pre veľké skutky. Gregor aj ako pápež nosil svoj jednoduchý rehoľný habit. Odmietol titul „univerzálny pápež“ a dal si titul „sluha sluhov Božích!“ Dvanásť chudobných vždy sedelo pri jeho stole a on sám ich obsluhoval. Staral sa aj o hladných, siroty a vdovy. Modlitba ho viedla k ľuďom a od ľudí prichádzal k Bohu, aby mu predkladal žiadosti bratov a sestier. Uvedomme si, že to všetko vykonával ako pápež. Posledných 5 rokov života preležal na posteli, no napriek tomu viedol Cirkev pevnou rukou. Diktoval listy, úpravy a vykonal toľko práce, že zdraví sotva stačili na jeho pokyny.²

Čo nám chce povedať tento veľký pápež dnes?

Keď ide o Božie záujmy, o Božiu vôľu máme upustiť aj od svojich najsvätejších osobných plánov.

Amen.

² Porov. LIPTOVSKÁ M.: *Celý rok so svätými – II. diel*, Spoločnosť Božieho slova, Nitra 1992, s. 680-682.